

J. Kershaw over zijn eigen doop, en preekt over de Doop

J. (John) Kershaw over zijn eigen doop door W. Gadsby

vertaald door Stichting het Braambos

Ik werd groot gebracht onder de afgescheiden groep die zich de Independenten noemde, zodat al mijn prilste gevoelens van verbondenheid met deze mensen waren. De instelling van de doop die ik geleerd had te geloven was die van de besprenging van jonge zuigelingen.

Nadat mijn neef mijn vaderlijk huis verlaten had, begon hij de kapel van de Baptisten te Rochdale te bezoeken, en ik hoorde dat hij en enkele anderen zouden gedoopt worden door onderdompeling. Gedreven door nieuwsgierigheid, en door een gevoel van verbondenheid aan mijn familielid, ging ik kijken hoe de bediening ervan uitgevoerd zou worden. Ik kwam daar vroeg genoeg aan en had een plaats waar ik alles kon zien waarvoor men bijeen gekomen was.

Meneer Littlewood preekte over de inzetten van de doop en bewees dat de gelovigen het geschikte onderwerp zijn en dat onderdompeling de schriftuurlijke manier was om de doop te bedienen. Hij was een kundig verdediger van de leer, ofschoon hetgeen hij zei niet het minste effect op mijn gemoed had tot overtuiging van de juistheid ervan. Na de preek verliet hij de preekstoel en men zong een gezang. Ondertussen werd mijn geest vervuld met vrees. De dienaar en de dopelingen kwamen uit de consistorie, en terwijl zij bij de rand van het water stonden sprak de dienaar een kort woord. Zij dan, zoals eens Filippus en de kamerling, daalden af in het water, en 'hij doopte hen in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes' (Matth. 28:19.) Terwijl ik daar zat en toekeek, werd ik diep getroffen. Ik dacht bij mijzelf: 'Dit is de Bijbelse doop.' Ik dacht aan Johannes die te Enon doopte, vlakbij Salim, omdat daar veel water was, en aan Jezus, Die door Johannes in de rivier de Jordaan gedoopt werd.

Vanaf toen werd ik een overtuigd Baptist, en niets dat ik ooit hierna gehoord of gelezen had tegen deze opvatting van de doop, heeft er in minst niet toe geleid om mij ervan af te keren, maar het heeft mijn geest eerder in de waarheid van deze leerstelling bevestigd. De argumenten die naar voren gebracht worden ter onderbouwing van de besprenging van jonge kinderen, zijn naar mijn mening gegrond op een veronderstelling. Deze veronderstelling heeft men uit een indirect bewijs gehaald; men veronderstelt namelijk dat er kinderen in die huisgezinnen waren die in de tijd van de apostelen gedoopt werden zonder een 'Alzo spreekt de HEERE' als grond. Een vriend deed mij Wilsons 'Schriftuurlijke handleiding voor de doop' aan de hand, die er grotelijks toe leidde om mijn geest in de waarheid ervan te funderen en te bevestigen. Ik weet dat het van God is, niet alleen omdat het voorschrift zo duidelijk in de Schriften is geopenbaard, maar omdat ik zelf ondervonden heb dat het 'het antwoord van een goede consciëntie voor God, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden' (1 Petrus 4:2) is. Ook heb ik zovele keren tijdens de bediening van de doop aan anderen, de heilige en gezegende tegenwoordigheid van mijn Meester gevoeld. Op vele momenten heb ik de zegen van de Heere waargenomen, terwijl de doop aan anderen van Zijn volk bediend werd, die net als ik toeschouwers waren. Dus laten mensen, en zelfs Gods volk en dienaren van Jezus Christus, zeggen wat zij hier tegenin zouden kunnen brengen; niets van deze dingen beweegt

mij. Terwijl ik deze autobiografische verhandeling schrijf, is het niet mijn vakgebied om een verdediging van de doopinstelling te schrijven. Dit is gedaan door veel bekwaamere handen dan die van mij, en op een manier die nooit kan worden omvergeworpen.

Bij een zekere gelegenheid, ik was toen in Londen, moest ik tien mensen dopen. Een paar dagen voordat het dopen zou plaatsvinden, ontmoette ik een oude christenvriend. Terwijl wij elkaar de hand schudden, zei hij: 'Ik hoor dat je gaat dopen voordat je de stad verlaat.' Ik vertelde hem dat ik dat van plan was. 'En, ga je nu de doden of de levenden dopen?' Ik keek hem aan en was voor een ogenblik behoorlijk verbaasd over die vraag. Maar ik antwoordde: 'Meneer, ik geloof dat ik zowel de doden als de levenden ga dopen. Zij die dood zijn aan de wet door het lichaam van Christus, en ook aan alle hoop op redding door hun werken van gerechtigheid, naar dat zij de waarheid van Paulus' woorden hebben ondervonden: 'En zonder de wet zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven.' Ook zijn zij naar ik geloof levend, omdat zij gezegend zijn met een goede en levendige hoop en langs de weg van genade deel hebben aan Christus, door een geloofsleven te leiden gefundeerd op de Zoon van God, Die hen liefhad en Zichzelf voor hen overgegeven heeft.' Hij riep uit: 'Ga voort, mijn vriend, met het dopen van zowel de doden als de levenden, en de Heere heeft beloofd met je te zijn, en zegene je' (Matth.28:19-20). Niemand heeft een Schriftuurlijk recht om met Christus begraven te worden in de doop behalve zij die dood zijn, want gewoonlijk wordt niemand begraven dan de dode. 'Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.'

Bij een andere gelegenheid werd een dopeling bevraagd op zijn aanstaande doop. Hij gaf 'rekening van de hoop die in hem was met zachtmoedigheid en vreze' en sprak van zijn begeerte om het Lam te volgen waar Het ook maar heen zou gaan, en van zijn liefde voor Christus om Zijn geboden te houden door te buigen voor de scepter van Koning Jezus en in Zijn Naam gedoopt te worden. Ik zei: 'Denk je enigszins beter te worden als je gedoopt zal zijn?' Hij antwoordde: 'Ja, ik geloof van wel, want het houdt me al zolang bezig, en mijn geweten heeft mij ervan beschuldigd, dat ik het veronachtzaamde. Men zegt dat het 'het antwoord van een goed geweten voor God is, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden'. Als ik gedoopt word en dit geniet, zal ik beter zijn (voor wat mijn gevoelens betreft) dan ik voor twee of drie jaar geleden ben geweest.' Wij waren zeer verheugd met de oprechtheid en eenvoud van de opmerkingen van deze man.

De doop stelt het plechtige, ontzagwekkende en overweldigende lijden ten toon van Hem Die zei, 'Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst totdat het volbracht zij!' In de hof van Gethsémané bood Hij weerstand tot bloedens toe, strijdende tegen de zonde, al gaande in de grootheid van Zijn kracht. In de wijnpers van de brandende toorn van de almachtige God vanwege de zonden van Zijn volk, bezoedelde Hij Zijn kleding, zodat Hij bekleed werd met een in bloed gedompelde mantel, en Zijn Naam is het Woord van God. De besprenkeling van een paar druppels water op het gezicht is een zwak teken van het overweldigende lijden van Christus en de 'geopende fontein voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinheid.'

De onderdompeling van het lichaam in het water is verreweg het meest Schriftuurlijke, krachtige en treffende teken van het lijden van Hem van Wie de dichter zo lieflijk en plechtig zingt:

*‘Uw lichaam geslagen, Jezus, het Uwe,
en gewassen in haar eigen bloed,
terwijl alles aan de Goddelijke toorn werd blootgesteld,
de heerlijke Lijder doorstond.’*

Het is een grote gunst om Christus en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden te kennen. En zoals in het bevel van de doop en van de maaltijd des Heeren, aan Zijn dood gelijkvormig gemaakt te worden. Nadat de liefde van Christus in mijn hart was uitgestort, en als één van Zijn schapen Zijn stem tot mij hoorde zeggen: ‘Indien gij Mij liefhebt, houd Mijn geboden’ (Joh. 14.)

Ik was in principe een Baptist vanaf het ogenblik dat ik de doop zoals hierboven genoemd, bediend zag. Nu voelde ik het mijn plicht en voorrecht mijn Heere en Meester te volgen in die plechtige inzetting.

De negen personen die gescheiden waren van de kerk in Town Meadows, onder de pastorale zorg van de heer Littlewood, stemden ermee in tot een gemeente te worden gevormd. Hoewel mijn hart en ziel meer waren verenigd met hen en de heer Gadsby dan met de heer Littlewood en de mensen die bij hem bleven - ik hield toch veel van hen en het voelde ook als een beproeving hen en de plaats waar ik had gedacht te worden begraven te verlaten -, besloot ik mij bij hun kleine gemeenschap te voegen. Zij waren mijn intiemste metgezellen. Ik bezocht hun bijeenkomsten, om ons te beraden welke stappen we zouden nemen. Er waren verscheidene mensen die nog niet gedoopt waren, maar die wel met ons verenigd wilden worden. Daarom werd er een speciale ontmoeting belegd om hun ervaringen te horen. De Heere bracht het op mijn gemoed dat ik deze moest bezoeken. Ik had wat deze zaak aanging, veel zielsoefeningen. Mijn vader was er behoorlijk tegen; niet dat hij tegen de inzetting zelf was, maar het betrof mijn jeugdige leeftijd. Omdat ik nog geen zeventien jaar was, vreesde hij dat ik door zondige lusten en vermaken afgetrokken zou worden, en wenste hij dat ik het zou uitstellen totdat ik ouder zou zijn. Wat hij zei had het gewenste effect, daar ik in zekere mate mijn eigen zwakheid kende. Ik was al eerder in zonde gevallen, zodat ik zeer terneergeslagen werd als ik dacht aan mijn doop en het me bij de gemeente voegen. Ik zag dat het overeenkomstig Gods Woord was, en ik wist dat de Heere grote dingen voor mijn ziel gedaan had, waarover ik verblijd was. Ook had ik Hem lief, en het was in mijn hart Hem te eren en te gehoorzamen door onder Zijn scepter te buigen en de inzettingen van Zijn huis bij te wonen.

De dag kwam waarop de ervaringen van hen die zich bij de gemeente wensten te voegen gehoord zouden worden. De gevoelens van mijn ziel waren dusdanig dat ik niet weg kon blijven. Voordat ik zou gaan, ging ik een schuur in om te bidden of de Heere met mij wilde gaan. Ik vroeg of als het Zijn gezegende wil was dat ik me bij Zijn gemeente en volk zou voegen, Hij dan bij mij zou zijn om mij voor het kwaad te bewaren en ervan af te houden. Zodat ik geen smaad over Zijn zaak zou brengen, waarvan Hij wist dat dat mij nader aan het hart lag dan vader of moeder, of zelfs mijn eigen leven.

Ik vond de vrienden bijeen. De bijeenkomst begon met zingen en een gebed tot het grote Hoofd van de Kerk om Zijn zegen, om voor ons te zorgen als een volk dat één wilde zijn in kerkelijke broederschap. Tegelijk met de rest die gedoopt moest worden, gaf ik rekenschap van de hoop die in mij was met zachtmoedigheid en vreze, maar had niet de vrijheid die ik verwachtte om te verklaren wat de Heere aan mijn ziel gedaan had. De vrienden stemden overeen ons te ontvangen, maar zeiden dat de heer Gadsby die de doop zou bedienen ons

wenste te horen in het verhalen van Gods bedelingen aan onze zielen. Wij zouden hem daarom ontmoeten op een zeker, voor dat doel afgesproken, tijdstip. Ik beefde bij de gedachte om gehoord te worden door zo'n voortreffelijke man.

Toen het moment gekomen was, bracht hij een voorganger mee vanuit Londen [mogelijk Jonathan Franklin], die ook wenste te horen wat wij hadden te verhalen. Mijn beurt kwam. Zoals Efraïm, begon ik bevend te spreken; maar het behaagde de Heere genadiglijk om in mijn ziel te schijnen en op het pad waarin Hij mij geleid had, zodat ik een aangename vrijheid en verruiming van hart ondervond om de dingen te verhalen waarin de Heere mij had onderwezen. Toen ik klaar was, stelde de heer Gadsby mij verscheidene vragen over de leerstukken der genade, en mijn gedachten betreffende de ordinantiën van Gods huis, de doop en des Heeren avondmaal. Ik herinner mij goed de laatste vraag, die als volgt luidde: 'John, je bent erg jong, en je zult blootgesteld worden aan vele strikken en verzoekingingen. Denk je dat je staande kunt blijven, en geen smaad op jezelf en de zaak van God en de waarheid zult brengen?' Ik antwoordde: 'Ja, de Heere beschermt mij en zorgt voor mij, zoals Paulus zei: 'Ik vermag alle dingen door Christus Die mij krachten geeft.' Hij glimlachte, en zei tegen zijn Londense vriend: 'Heb je nog iets te vragen aan deze jongen?' Deze antwoordde: 'Nee, er is al het belangrijke in hem dat men kan begeren. Ik ben er geheel van overtuigd dat het goede werk der genade in zijn ziel begonnen is.'

Op woensdag 24 mei 1809, in de week van Pinksteren, was het de aangewezen dag om te dopen en de gemeente te stichten. Terwijl we geen kapel of doopbassin hadden, kwam de vraag naar boven waar de doop bediend moest worden. Een van de vrienden, een boer, zei dat hij een beekje had, dat door een van zijn landerijen liep en dat door ons voor dat doel gebruikt kon worden. Hier ging men mee akkoord. Toen de bestemde dag gekomen was, waren bijna tweeduizend mensen vergaderd. Belijders en onkerkelijken waren bijeengekomen getuige te zijn van de inzetting van de doop door onderdompeling. De heer Gadsby stond op de oever van het reservoir, dat als een soort van galerij diende, waar velen zaten, met het grote gros mensen voor hem in het veld. Hij preekte uit Joh. 5:39: 'Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben: en die zijn het die van Mij getuigen.' Op die tijd was hij ongeveer 35 jaar oud en de kracht van zijn stem was zodanig dat het geluid ervan bijna een mijl verderop te horen was, maar waar de woorden dan niet herkend konden worden. Na de preek doopte hij zes personen. Het uur erna ontmoetten we elkaar in de boerderij, werden als gemeente gevormd, en namen deel aan des Heeren avondmaal. Dit was gelijk aan de apostolische gewoonte, toen de gemeenten in particuliere huizen bijeenkwamen om brood te breken en te bidden.

Ik heb een zoete en plechtige herinnering aan de dag waarop vijftien zielen op deze manier verenigd werden. Allemaal zijn zij al lang geleden heengegaan behalve ikzelf. Sinds die dag heb ik veel veranderingen gezien, maar, door de hulp van God die ik heb mogen ontvangen, ga ik nog steeds voort. 'Loof de HEERE, o mijn ziel, want Hij heeft wonderen onder ons verricht.' Drie gemeenten zijn uit ons voortgekomen. In elk afzonderlijk geval heb ik hen opgericht, met wederzijds goedvinden van onze gemeente, en het is gedaan voor de verdere voortgang van het Evangelie, dat 'Sions koorden lang gemaakt en haar pinnen er vast ingestoken zouden mogen worden'. Wij hebben ook tot op dit moment (1866) door de dood, 170 leden moeten schrappen. Velen van hen hebben een gezegend testament achtergelaten, namelijk dat zij in de Heere stierven. Ongeveer hetzelfde aantal bleef over als lid [d.i.: leden die aan des Heeren avondmaal deelnemen].

Vanaf mei 1807 begon Gadsby eens per maand in Rochdale te preken waar de 14-jarige John Kershaw onder zijn gehoor kwam. Ze kwamen eerst op een boerderij bijeen, en later in een schoollokaal, tot er ten slotte een kapel werd gebouwd - Hope Chapel. Na enige tijd gingen negen personen met elkaar een gemeente vormen en met hen werden er zes personen gedoopt. Onder deze zes bevond zich de jonge John Kershaw, zestien jaar oud. Gedurende vijftig jaar zou hij de geëerde predikant zijn van de gemeente waarvan hij nu lid werd.

Nadat hij gesproken had voor hen die zich als leden bij de gemeente voegden, werd John Kershaw ondervraagd door William Gadsby en een predikant uit Londen. Gadsby luisterde naar zijn verslag en stelde hem daarna verscheidene vragen over de leerstukken en over zijn standpunt wat betreft de ordinanties. De laatste vraag was: 'John, je bent erg jong en je zult blootgesteld worden aan vele valstrikken en verleidingen. Denk je dat je staande kunt blijven en geen schande zult brengen over jezelf en de zaak van God en de Waarheid?' Zijn antwoord zal de predikanten verrast hebben: 'Ja, de Heere zal mij behoeden en bewaren; zoals Paulus zei: Ik vermag alle dingen door Christus Die mij kracht geeft.' William Gadsby gaf door een glimlach zijn goedkeuring te kennen, en zijn vriend zei: 'Ik ben geheel tevreden.'

Het verslag dat John Kershaw geeft van de doopplechtigheid en de stichting van de gemeente geeft ons een goed inzicht hoe William Gadsby toen was als predikant. De vastgestelde dag was de woensdag in de pinksterweek, 24 mei 1809. De dienst werd gehouden in de open lucht en een beekje in het veld van een boer werd gebruikt voor het dopen. Bijna tweeduizend mensen kwamen bij elkaar en William Gadsby preekte vanaf de oever van een waterservoir. De tekst was Johannes 5:39: 'Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het, die van Mij getuigen.'

John Kershaw vermeldt: 'Gadsby was toen ongeveer achtendertig jaar en de kracht van zijn stem was zodanig dat het geluid te horen was op bijna een mijl afstand, maar de woorden konden dan niet meer onderscheiden worden.'

Na de preek werden de zes gedoopt in de beek door onderdompeling, en een uur later werd er in de boerderij een gemeente gesticht met de negen die eerder gedoopt waren. Daarna werd het Avondmaal gevierd.

John Warburton, die lid was van Gadsby's gemeente in Manchester, werd aangesteld als predikant, en de fundamenten werden gelegd voor een gemeente. Deze werd geopend door William Gadsby die een zeer gezegende preek uitsprak met als tekst: 'Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken' (Jes. 60:7).

William Gadsby onderhield altijd een betrekking met de Hope Chapel, tot aan zijn dood toe. Hij preekte er dikwijls, terwijl John Kershaw in Manchester preekte. En vele jaren later was het de jongen die William Gadsby doopte in de beek op die gelukkige dag in mei 1809 die hem zou begraven en de begrafenispraak zou houden.

J. (John) Kershaw preekt over de Doop: Gehoorzaam aan het grote bevel

overgenomen uit Nagelaten Brokken deel 4

‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ Handelingen 10:47,48a

Uitgesproken in de Zoar-chapel, Great Alie Street, Whitechapel, op zondagavond 22 mei 1853

Onze tekst staat in onafscheidelijk verband met die gedenkwaardige gebeurtenis van de heidenen, geroepen zijnde door de genade van God tot een zaligmakende kennis van de waarheid, zoals die in Christus Jezus is. De Heilige Geest had profeten bewogen dit honderden jaren voor de gebeurtenis plaatsvond, te prediken; in het bijzonder de profeet Jesaja, wiens taal we zullen lezen, als we in het verband van onze tekst de juiste vervulling ervan zullen zien. In Jesaja 43:19 spreekt de profeet als volgt, en het is de stem des Heeren door hem: ‘Zie, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten; zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen en rivieren in de wildernis.’ De woestijn stelt hier de heidenen voor, en de wildernis de heidenen in hun gevallen staat. ‘Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in de woestijn wateren geven en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorene, drinken te geven. Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.’

Als des Heeren tijd gekomen is om de middelmuur des afscheidsels klaarblijkelijk af te breken tussen de Jood en de heiden, legt Hij Zijn vrees in het hart van Cornelius, die van volk en nature een heiden was. In het verband van onze tekst wordt in het bijzonder gesproken van deze man: ‘En er was een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende genaamd de Italiaanse, godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis.’ De genade en de Geest van God hadden duidelijk zijn gehele hart en ziel in bezit genomen, en hij bad geduriglijk tot God, dat hij door Hem geleid en bestuurd mocht worden. ‘Deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: Cornelius! En hij de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: Wat is het, Heere? En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God.’ Ach mijn vrienden, waarachtig smeekgebed faalt nooit om door de Hemel aangezien te worden. ‘Hij zal Zich wenden tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is.’ Waarachtig gebed mist nooit zijn doel om antwoorden van de Hemel te brengen. De Heere hoorde het geroep van Cornelius, en beantwoordde zijn gebed, en gebod hem mannen naar Joppe te zenden, en in het huis van een zeker man te vragen naar Simon Petrus, en hem in zijn huis te brengen om de zilveren trompet van het eeuwig Evangelie aan heidense zondaren te blazen. De mannen dan aanvaardden de reis; en intussen bereidde God, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil, Petrus voor, deze boodschappers te ontvangen. Hij was erop uit geweest voor de zaak van zijn Meester; hij keerde terug naar zijn verblijf, en klom op het dak van het huis (de daken van de huizen waren plat), waar hij vaak zijn toevlucht nam voor gebed en meditatie. ‘En hij werd hongerig en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen.’ Toen zag hij een vat nederdalen vanuit de hemel, ‘gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden’, en daarin waren allerlei viervoetige dieren van het veld, vogelen des hemels, en kruipend gedierte, en een stem werd door hem gehoord,

zeggende: 'Sta op, Petrus, slacht en eet.' 'Geenszins Heere, want ik heb nooit gegeten iets dat gemeen of onrein was.' 'Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken.' Dit laken werd driemaal vanuit de hemel nedergelaten, en weder opgenomen. Wat wordt hierdoor verstaan, mijn vrienden? Dit laken is een zinnebeeld van het Goddelijk genadeverbond, dat 'in alles wel geordineerd en bewaard is.' Al de uitverkorenen der genade, Jood en heiden, worden hier voorgesteld als zijnde in het verbond, veilig en zeker. En laten we vooral opmerken dat zij allen nederkwamen vanuit de hemel in het laken; niet één enkel schepsel ging eruit. O neen!, Gods uitverkorenen kunnen nooit uit Zijn hart gaan; nooit uit de volbrachte zaligheid van Jezus Christus gaan, nimmer ontkomen. En er is een andere gedenkwaardige zaak; dat is, dat niemand erin gelaten werd. Algemene liefde kan een ziel nooit in het genadeverbond stellen, kan iemand nooit inbinden in het bundelken der levenden, die niet reeds besloten is door het drievoudig snoer van de drie-enige Jehova.

Ik maakte deze opmerkingen eens ongeveer twintig jaar geleden, in de stad Halifax, in Yorkshire. Daar was een dame tegenwoordig, en zij zei: 'Ik geloof zeker dat het waar is; maar ik dacht dat ik geen merkteken en bewijs had om een van deze schepsels in het verbond te zijn'; en zij ging naar huis, zeer neergebogen in haar ziel. Daarop had zij drie rusteloze nachten en dagen. Haar man wilde weten wat er aan de hand was, maar zij kon het hem niet vertellen. De knechten vroegen zich eveneens af wat er aan de hand was met hun meesteres, die met tranen langs haar wangen biggelend, heen en weer liep en zuchtte en kermde met haar gehele ziel. Zij ging de derde nacht naar bed, met dit belangrijke onderwerp op haar gemoed, en ze zei: 'Ik redeneerde op de volgende manier: 'Wat ben ik? Een arm, zondig, schuldig, laag schepsel? Wat heb ik ooit gedaan om Gods genade en gunst te verwerven? Helemaal niets; en wanneer Hij mijn ongerechtigheid aanmerkt, en mij naar de hel zendt, zou Hij gans rechtvaardig zijn. Toen gevoelde ik een verbrokenheid van mijn geest, een verootmoedigend gevoel van mijn eigen onwaardigheid; tranen biggelden langs mijn wangen, en ik riep: Lieve Heere, ik ben het leem, en Gij zijt de Pottenbakker; ik verdien niets anders dan de verdoemenis; en als U mijn ziel zoudt redden, als ik in dit laken ben, is het alles door Uw rijke, soevereine genade.' Daarna liet ze mij halen en ze zei: 'De liefde Gods werd in mijn ziel uitgestort; ik had het getuigenis van de Heere, dat ik inderdaad in dit laken was, en ik verheugde mij en triomfeerde in de God van mijn zaligheid, tot de natuur mij beving en ik in slaap viel. Toen ik in de morgen ontwaakte, was het met het bewustzijn dat ik in het laken was, in het verbond.' Zaligheid was in haar ziel, en een glans van heerlijkheid lag op haar aangezicht. Haar man en haar gezin vroegen zich af wat er had plaatsgevonden, want ze deed haar huishouden terwijl ze zong van het lied van vrije, eeuwigdurende genade.

Welnu, terwijl Petrus aan dit gezicht dacht, en zich afvroeg wat het kon betekenen, zei de Heere: 'Ga af; er zijn zekere personen, wachtend op u, voor de deur.' Hij ging dan af, en vroeg vanwaar de mannen kwamen, en wat hun boodschap was. Zij verhaalden hem de omstandigheden, en hij ging met hen, niet twijfelende dat Gods hand erin was. Toen hij bij het huis aankwam, kwam Cornelius naar buiten, ontving hem met een verheugd hart, en viel neder, en zou hem aanbeden hebben. Maar Petrus zeide: 'Nee, nee; ik ben een zondig mens, van gelijke beweging als gij; aanbid niet mij, maar mijn Meester.' Hij dan ging in het huis, en vroeg waarvoor hij ontboden was. Ik kan hier terloops een opmerking bij vermelden. Toen hij in het huis ging, waren de familie en de vrienden al gereed, wachtend om hem te ontvangen en te horen wat God tot hen zou spreken. Hoe goed is het op de morgen van de dag des Heeren, mensen tezamen vergaderd te zien, gelijk Cornelius en zijn huisgezin, om het woord des Heeren te horen. Toen Cornelius al de omstandigheden van de zaak had

medegedeeld, zei Petrus: ‘Ik verneem in der waarheid dat God geen aannemer des persoons is, maar in allen volke is die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam.’ Petrus had tot deze tijd geloofd dat God de Jood aanzag boven de heidenen. Nu zag hij dat dit weggenomen was. Hij bedoelde niet te zeggen dat God te vrezen, en gerechtigheid te werken de gronden van onze aanneming waren. O, nee! Wij worden aangenomen in den Geliefde; ons vrezen van God en onze werken der gerechtigheid zijn vruchten en gevolgen van wat genoten wordt in de ziel. Dan gaat Petrus voort de jubeltrompet te blazen van een vrije genade zaligheid te midden van de heidenen, predikend de heerlijkheid van Christus, Zijn plechtige dood voor de zonden van Zijn volk en Zijn opstanding uit de dood. Hij verhoogt het zonde verzoenende Lam; en het woord dat uit zijn lippen ging, werd gedragen door de kracht des Heiligen Geestes in het gehele hart van Cornelius, en van zijn huisgezin en zijn vrienden; het Woord had zijn vrije loop en werd verheerlijkt. Petrus en de broederen zagen dat het Woord ontvangen werd met vreugde en blijdschap, waarschijnlijk vanwege de tranen die over hun wangen stroomden, en de bezielende gloed die op hun aangezichten te zien was. Petrus zag dat daar de dauw des hemels, de reuk des levens, en de kracht der Goddelijke waarheid in de zielen van de mensen gevoeld werd; en dit ziende, riep hij uit: ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ Dit zijn de omstandigheden, verbonden met de gewichtige woorden van onze Heere Jezus Christus (Matth.28:19). Hier hebben we twee belangrijke zaken:

- I. De personen die een recht hebben op de ordinantie van de doop.
- II. Het bevel dat gegeven is: ‘En hij beval dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’

I. Wie zijn zij die een recht hebben op de ordinantie, die bevolen worden gedoopt te worden? Als we verwijzen naar de doop van Johannes, kunnen we lezen dat niemand tot die ordinantie werd toegelaten (uitgezonderd de Heere van leven en heerlijkheid), dan degenen die boetvaardig waren. Want toen het zaad van Abraham kwam en door Johannes begeerde gedoopt te worden, en geen blijk gaf van berouw, zeide hij: ‘Gij adderengebroudsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn? Brengt dan vruchten voort der bekering waardig.’ Niemand dan heeft een recht op de ordinantie van de doop, dan degenen die weten wat het is een Goddelijke droefheid over de zonde te hebben. Deze heidense zondaren werd bekering geschonken, want er wordt aangaande hen gezegd dat de apostelen ‘God verheerlijkten, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven!’ Zijn wij berouwvol, vrienden? Weten wij, wat Goddelijke droefheid over de zonde is, de onberouwelijke bekering tot zaligheid? Als we dat weten, is de genade van God in ons hart; de voorrechten van Gods huis zijn ons eigendom. Maar als we hier een vreemdeling van zijn, komt het bevel van God niet tot ons.

Maar voorts, ten aanzien van degenen die een recht op deze ordinantie hebben: let op de opdracht door onze Heere aan zijn discipelen gegeven, vóór Zijn hemelvaart naar de heerlijkheid, en we zullen daar vinden wie de personen zijn, tot wie de Heere Zijn discipelen zendt om de doop te bedienen. De evangelist Matthéüs geeft het bevel als volgt weer: ‘En Jezus bij hen komende sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.’ Dit is een plechtige en voorname waarheid. O, wat een hulp heb ik in mijn ziel ondervonden, dat dit de waarheid is, dat mijn Heere en Meester alle macht in hemel en op aarde heeft! ‘Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des

Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhoudende alles wat Ik u geboden heb. En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld.’ Aldus dan, mijn vrienden, zij die een recht hebben op de ordinantie van de doop, en bevolen zijn gedoopt te worden, zijn degenen die door God onderwezen zijn. Gods dienaars worden ertoe bestemd om arme zondaren te onderwijzen, daar God hen bestuurt en leidt. En als de Heere hun onderwijs beloont, en arme zondaren wijsmaakt tot zaligheid door het geloof in de dierbare Verlosser, dan behoren zij gedoopt te worden in de Naam van de Zaligmaker. Voorstanders van de kinderdoop keren het bevel van de Meester om; zij zeggen: ‘Doop hen in hun kindsheid, en onderwijs hen naderhand.’ Ach, mijn vrienden, dat is niet de ware toestand van de zaak. Niemand heeft een Bijbels recht op de ordinantie, dan dezulken die door God zijn onderwezen. ‘Er is geschreven in de Profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij.’ Het is de ziel, die de toevlucht genomen heeft tot de dierbare Verlosser, die gereinigd is door het bloed dat vloeide uit Immanuëls gewonde zijde, die is het, die de voorrechten van de ordinantiën van Gods huis heeft. De evangelist Markus geeft de opdracht in de volgende gedenkwaardige taal weer: ‘En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie allen kreaturen.’ Waarom behoort het Evangelie gepredikt te worden in de gehele wereld, en aan alle kreaturen? Omdat Gods uitverkorenen naar alle kanten verstrooid zijn, te midden van de verscheidene volken der aarde; en de Heere heeft de inzameling van Zijn uitverkorenen verordineerd door de bediening van Zijn Woord. Paulus predikte tot zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven, en zij geloofden, want: ‘Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.’ ‘Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.’

Ongelovigen hebben geen recht op de ordinantie, het bevel komt niet tot hen; het beveelt hun die geloven, gedoopt te worden en hun liefde en verbondenheid aan de Heere te bewijzen door voor Zijn scepter te buigen. We zullen zien dat de apostelen van Christus de opdracht van hun Meester volkomen verstonden en daarnaar handelden, zoals bijvoorbeeld, op de dag van het Pinksterfeest; toen Petrus opstond en tot het volk predikte, vloeide het woord uit Petrus’ mond, en werd gedragen door de Heilige Geest in het hart en de consciëntie van arme, schuldige zondaren. Vandaar dat er gezegd wordt dat zij ‘verslagen in het hart werden’; door de Geest van God werd overtuiging gewerkt, en zij riepen uit: ‘Wat zullen wij doen, mannen broeders?’ Petrus zeide: ‘Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren.’ Petrus predikte evenzo in die gedenkwaardige predikatie, Jezus Christus, en Dien gekruisigd, en de opstanding uit de doden. De kracht van God vergezelde het Woord, niet alleen tot overtuiging, maar tot overwinning en tot opbouw; want er wordt gezegd: ‘Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt.’ Let erop, zij ontvingen het woord van vrije, volbrachte zaligheid met vreugde en blijdschap. Christus was in hun zielen tegenwoordig; de liefde van Christus werd in hun harten uitgestort, en zij werden gedoopt, en dezelfde dag aan de Kerk toegevoegd. We zien dan, mijn vrienden, wie bevolen zijn gedoopt te worden. Filippus predikte het Evangelie aan de Samaritanen: ‘Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods en van den Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen.’ En we lazen vanavond van de Ethiopische kamerling: ‘Wat verhindert mij gedoopt te worden?’ ‘En Filippus zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd.’ En de kamerling zeide: ‘Ik geloof.’ Ik geloof in de Naam van Jezus Christus; ik gevoel dat ik Hem liefheb, en

ik wil Hem eren en Zijn lof verkondigen. ‘Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?’ En we zien dat hij op de belijdenis van zijn geloof werd gedoopt in de Naam des Heeren. O mijn vrienden, het is een grote genade om onder deze hoedanigheid te mogen vallen!

We lezen dat er huisgezinnen gedoopt werden; en van de stokbewaarder wordt gezegd ‘dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was.’ Maar er wordt niet verhaald of er zuigelingen in een van de huisgezinnen waren, die in de apostolische tijd gedoopt werden. Onze vrienden echter, die de zuigelingen-besprenging verdedigen, zeggen dat ze veronderstellen dat er in die huisgezinnen zuigelingen waren. Vrienden, ik heb tot nog toe nooit één artikel in mijn belijdenis gehad, en ik hoop dat ik ook nooit één leerstuk in mijn theorie zal hebben, die gebaseerd is op veronderstelling. We moeten voor ons geloof een ‘Alzo zegt de Heere’ hebben; en het voorbeeld van Christus en Zijn apostelen voor onze praktijk; òf ons geloof is niet gezond, en onze praktijk is niet naar de godzaligheid.

Twee mannen twistten over de ordinantie van de doop; een van hen beweerde dat de kinderen van gelovige ouders een recht op de ordinantie hebben boven anderen, en de andere beweerde dat alle kinderen evenzeer gedoopt moesten zijn. Een derde persoon, die aandachtig naar de argumenten van beide kanten luisterde, zei ten laatste: ‘Het lijkt me dat jullie één heel belangrijk grondbeginsel in het debat missen.’ ‘Wat is dat?’, vroegen zij. ‘Wel, het teken van het kruis op het voorhoofd’, antwoordde hij, doelend op de praktijk van de kerk van Engeland. Beide redetwisters vroegen: ‘Waar vindt u het teken van het kruis in de Schrift vermeld?’ ‘Wel’, zei hij, ‘u toont me het hoofdstuk en het vers, waar u de zuigelingen-besprenging vindt, en in het volgende vers zult u het teken van het kruis vinden.’ De twee mannen keken elkaar verbaasd aan, want zij konden noch het hoofdstuk noch het vers aangaande de zuigelingen-besprenging vinden, en de man kwam als overwinnaar uit de strijd te voorschijn. ‘Tot de wet en tot de getuigenis; zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben.’ Maar er kan gezegd worden: ‘Zijn er geen goede mannen met genade geweest die voorstander waren van de zuigelingen-besprenging?’ Ik geloof dat die er waren, en dat die er tot op deze dag zijn. Maar wij behoren grote en goede mannen slechts zover te volgen, als zij Christus en Zijn apostelen volgen. Wanneer wij een groot man zien, of hij nu lid is van de Staatskerk of afgescheiden, als hij tegen de Schriften ingaat, laten wij hem dan nooit één el volgen; laat ons de Meester volgen, en handelen overeenkomstig Zijn praktijk en de praktijk van de oorspronkelijke christenen.

‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?’ Nog eens, niemand heeft een recht op de ordinantie van de doop, tenzij hij deelhebber gemaakt is van de Heilige Geest. Ieder uitverkoren vat der genade door wedergeboorte wordt een deelhebber van de Heilige Geest gemaakt: ‘Weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is des Heiligen Geestes, Die in u is?’ O, dat de Heere Zijn onwaardige dienstknecht in staat zou stellen enige woorden te spreken over de merktekenen en bewijzen van degenen die de Heilige Geest hebben! Wanneer wij de Heilige Geest wonend, werkend en onderwijzend in ons hebben, zien en gevoelen wij onze verloren, geruïneerde, hulpeloze staat en toestand. Welnu, als dit een bewijs is, mijn consciëntie getuigt me dat ik dit bewijs van deelhebber van de Heilige Geest te zijn, heb, en dit de afgelopen veertig jaren gehad heb. Heeft u dit bewijs gekregen? Vervolgens is er een ander bewijs. Als we gered zijn, is het ten gevolge van de verbondsbetrekking met Christus, door de vleeswording van Christus, Die in de wereld kwam om de voornaamste der zondaren zalig te maken, door de rechtvaardigende gerechtigheid van Christus, door het verzoenende

offer van Christus, door de opstanding van Christus, Die ‘overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking’, door de hemelvaart van Christus, en krachtens onze vereniging met Christus, Die onze zaak in de hemel bepleit. Welnu, we zullen een gedeelte van Gods Woord aanhalen om deze opmerkingen te bekronen: ‘Jezus kan volkomenlijk zaligmaken.’ Geloof u het? Is dit dierbaar aan uw ziel? ‘Kan volkomenlijk zaligmaken degenen die door Hem tot God gaan.’ Verloren, om behouden te worden; naakt, om gekleed te worden; vuil, om gewassen te worden in Zijn bloed; zwak, om gesterkt te worden; onwetend, om onderwezen te worden. ‘Kan volkomenlijk zaligmaken degenen die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.’ Welnu, ieder (het doet er niet toe tot welke sekte, partij of gezindte hij behoort), die een deelgenoot van de Heilige Geest is, wordt geleid om de Persoon van Christus aan te kleven, en de kracht van Zijn bloed en gerechtigheid, met een vol voornemen des harten, met Paulus’ besluit, niets te weten dan ‘Jezus Christus en Dien gekruisigd.’ Waar deze gevoelens aanwezig zijn, heeft de Heilige Geest die voortgebracht. ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?’

Enige jaren geleden was onze kerk in een grote moeilijkheid over het aannemen van een jong meisje, van zestien jaar oud, die te midden van ons werd opgevoed. Haar vader was lidmaat, en zij had zondagsschool gegaan. Ze gaf haar vrienden te kennen, wat op haar gemoed lag; maar de bezoekers die haar vergezelden, gaven haar geen enkele bemoediging. Zij kenden het glibberige pad van de jeugd, voornamelijk in sommige noordelijke streken, waar sommigen die van de zondagsschool in de kerk kwamen, schande en smaad brachten op de zaak van de godsdienst. We probeerden haar ervan af te brengen, en vroegen haar een jaar of twee te wachten, en te zien hoe de zaken verder zouden gaan. Ze vertelde ons, wat ze van haar eigen zondigheid en goddeloosheid gevoelde, en van haar behoefte aan Jezus Christus. Toen ik met haar sprak over uitstel, zie ze: ‘Wel dominee’ (want zo noemen ze mij gewoonlijk), ‘als u denkt dat ik de Heilige Geest niet ontvangen heb, om mij met mijn zonde bekend te maken en mijn behoefte aan Jezus Christus, dan mag u het uitstellen. Maar als u denkt dat ik een deelhebber gemaakt ben van de Heilige Geest, en door Hem ben onderwezen, zoals ik vertrouw dat ik ben, dan mag men niet zeggen: ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?’ De kerk was volkomen klemgezet; de vader weende; en wij zeiden allen eenstemmig: ‘Jane moet gedoopt worden.’ Ach, mijn vrienden, waar de Heilige Geest in het hart woont, wie kan het water weren, dat zij niet zouden gedoopt worden?’

II. Welnu, laat me thans een woord spreken over het bevel zelf : ‘En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ Dit bevel werd door Petrus gegeven, maar het is het bevel van de Meester; Petrus en zijn broeders ontvingen het van Christus Jezus, het grote Hoofd der Kerk, de Koning der koningen, en de Heere der heren. En zo spreekt de Heere vanavond van de preekstoel, door Zijn dienende knecht, bevelend iedere kostbare ziel, die de Heilige Geest ontvangen heeft, naar voren te komen, als hij dat nog niet gedaan heeft, en te worden gedoopt in de Naam des Heeren. O, dat de Heere het bevel zou willen thuisbrengen in sommige uwer harten!

Ik vertelde u deze morgen dat ik hier ongeveer 21 jaar geleden ben gekomen; en er zijn sommige personen onder u, die al 20 of 21 jaar komen; personen die, naar ik geloof, de Heere Jezus Christus liefhebben, en die hun behoefte aan Hem en Zijn zaligheid zien en gevoelen. Hebben al mijn vrienden, die mijn Heere en Meester liefhebben, Zijn bevel

gehoorzaamd? Hebt u het allen gehoorzaamd? Het is juist hetzelfde als thuis (zijn standplaats): In september jl. doopte ik een oude vriend van mij (die ik al 40 jaar ken), in zijn 71e levensjaar. De waarde man Gods was genoodzaakt te komen, omdat hij niet langer achter kon blijven. O, dat de Heere dit met een ernstig gewicht op de consciënties mocht brengen van dezulken die Hem liefhebben! De Zaligmaker zegt tot hen: ‘Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander’ (Joh.13:35), ‘Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart mijn geboden’ (Joh.14:15) en ‘Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied’ (Joh.15:14). Als Ik uw Heere en Meester ben, waar is uw vreze en ontzag voor en uw eerbewijs aan Mij, indien gij leeft in ongehoorzaamheid aan Mijn geboden? O Heere, dat Uw Geest met kracht op het gemoed van deze Uw kinderen mocht komen, en dat zij ertoe geleid mochten worden om Christus aan te doen, door een openbare belijdenis van Zijn Naam, door de doop! Het is vereist een weinig te onderzoeken wat bedoeld wordt met *gedoopt worden*: ‘En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ De doop, toegepast op Christus, het grote Hoofd der Kerk, betekent Zijn ernstig en ontzaglijk lijden in de hof van Gethsémané, en op Calvarië’s kruis. Hoor Hem zeggen: ‘Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij’ (Luk.12:50). Hij zinspeelde op Zijn overstelpend lijden in de hof van Gethsémané en aan het kruis van Calvarië, toen Zijn gewaad en kleding werd gedoopt in Zijn eigen bloed, gelijk dr. Watts zingt:

*‘Uw gedode lichaam, zoete Jezus, het Uwe,
En gedompeld.....*

(besprenkeld zou een zeer onvolkomen zinnebeeld zijn aangaande het overstelpend lijden van de Mens geworden God),

*‘Uw gedode lichaam, zoete Jezus, het Uwe,
En gedompeld in Uw eigen bloed,
Terwijl alles blootgesteld aan Goddelijke toorn,
De heerlijke Lijder doorstond.’*

En zullen wij beschaamd zijn om in water gedoopt te worden, als wij zien op onze Meester, Die voor onze zonden in Zijn eigen bloed gedoopt werd? Voorts wordt ons gezegd met Christus begraven te zijn in den doop, en gedoopt te zijn in Zijn dood. Toen Jezus voor onze zonden gestorven was, werd Zijn lichaam van het kruis genomen en in het graf gelegd; en de engel zeide: Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft’ (Matth.28:6), wijzend naar het graf en de steen. Welnu, ik kan vanavond tot deze vergadering zinnebeeldig zeggen: ‘Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft’ (wijzend naar de doopkapel). De begrafenis van Christus wordt door deze ordinantie voorgesteld, en ook de opstanding van Christus uit de dood: ‘Indien gij dan met Christus opgewekt zijt’; ‘Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.’ Mijn vrienden, de ordinantie van de doop, in opdracht aan de Kerk van God, duidt op iets van een opvallend bevindelijk karakter. En wat is dat? In de eerste plaats: daar de doop een begrafenis is, is het de gewoonte met de gang van zaken iemand niet eerder te begraven dan dat hij dood is. Geen levend persoon wordt in het graf gelegd en begraven. Welnu, op dezelfde wijze heeft geen arme zondaar een recht om aan de ordinantie van de doop deel te nemen totdat hij *dood* is. Ik spreek niet over de dood van het lichaam. Over welke dood spreek ik dan? Over die dood, waarvan de apostel spreekt: ‘En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben

gestorven.’ Het is de ziel die dood is aan de wet, dood aan elke hoop op zaligheid en rechtvaardigmaking door de werken der gerechtigheid. Zijt gij dood, mijn vrienden? Als u niet dood bent in deze zin, hebt u geen recht deel te nemen aan de ordinantie van Gods huis; het bevel komt u niet toe.

Ongeveer achttien jaar geleden, als ik mij goed herinner, toen ik onder u arbeidde, moest ik op donderdagavond de ordinantie van de doop bedienen. Ik ontmoette in een nauwe doorgang geheel onverwachts een bejaarde pelgrim; en nadat hij mij de hand geschud had, zei hij: ‘Ik hoor dat u de doop gaat bedienen, voordat u de stad verlaat.’ ‘Ja’, zei ik, ‘dat ga ik doen op donderdagavond.’ Op een nogal scherpe en indringende wijze zei hij toen: ‘Wel meneer, gaat u de levenden of de doden dopen?’ De vraag kwam op een nogal ongewone manier tot mij, en ik zat op dat moment verlegen om een antwoord. Evenwel begreep ik na een korte pauze zijn oogmerk, en ik zei: ‘Ik hoop, dat ik beiden ga dopen, de doden en de levenden. Ze zijn dood aan elke hoop zichzelf te zaligen door de werken der gerechtigheid; ze zijn levend voor God, door het geloof in de Heere Jezus Christus.’ ‘Ga heen, Kershaw’, zei de oude man; doop de doden en de levenden, en de Heere zal u zegenen.’ Mijn geliefde vrienden, als wij dood en levend zijn in deze zin, dan behoren de ordinantie van de doop en al de voorrechten van Gods huis ons toe. In de gedoopte gelovige wordt aan de wereld en aan de kerk getoond, dat hij dood is aan de dwaasheden en de ijdelheden der wereld, dood aan alle hoop om zichzelf te behouden; dat zijn geestelijk leven is met Christus verborgen in God (Kol.3:3); en dat hij de rest van zijn dagen wenst te leven tot de eer van de grote Jehova, en het Lam te volgen, waar Het ook heengaat (Openb.14:4). We lezen, dat Christus in de rivier de Jordaan ging, en daar gedoopt werd door Johannes. En de gelovige ziel wenst Hem daar te volgen; hij wenst zijn kruis op te nemen en de dierbare Verlosser te volgen door goed gerucht en door kwaad gerucht:

*‘Durf te verdedigen Zijn edele zaak,
En wees gehoorzaam aan Zijn wetten.’*

Ik werd opgevoed in de leer van de zuigelingen-besprenging, en ik was bevooroordeeld ten gunste van mijn eigen principes. De eerste keer dat ik de ordinantie van de doop, bediend naar het Woord van God, zag, herinner ik me goed. De preek had geen uitwerking op mijn gemoed; ik vitte op alles wat de man zei. Maar toen ik hem uit de consistoriekamer zag komen, de personen die gedoopt zouden worden hem volgend, en toen ik hem enige weinige woorden tot hen hoorde spreken, en hem daarna zag dopen, werd de indruk op mijn gemoed gemaakt: dít is de doop van de Bijbel. En zo heb ik er vanaf dat moment, tot op deze dag toe, over gedacht. Het is de weg van de Meester, het is de weg van de apostelen, het is de weg van de Kerk van God, die wandelt in de ordinantiën van des Heeren huis, gelijk zij verkondigd zijn geworden door onze Heere en Meester en door Zijn dienstknechten.

Welnu, het kan zijn, dat hier een levende ziel is die zegt: ‘Ik geloof dat de ordinantie goed is, en hetgeen de Schriften zeggen, en wat u erover gezegd hebt, geheel goed is.’ Dan zeg ik: Als u niet gedoopt bent, waarom komt u dan niet, en buigt u niet onder de scepter van Koning Jezus?’ U zegt misschien: ‘Daar heb ik mijn redenen voor’. Wel, welke zijn dat? In de eerste plaats heb ik van verscheidenen die zich hebben laten dopen, gezien en gehoord dat zij zich niet goed gedragen hebben; zij zijn in zonde gevallen, hebben hun belijdenis onteerd, en hebben zodoende schande gebracht over de Kerk van God. Welnu, erger u niet aan mij, als ik

de taal van de Schrift gebruik, en zeg: 'Wat gaat het u aan? Volg gij mij' (Joh.21:22b). 'Wel', zegt u, 'ik zou niet graag schande over de zaak van God brengen.' Voorzover er een teder beginsel in uw boezem voor Gods eer en heerlijkheid, en voor de zuiverheid van de leerstukken en de praktijk van Gods Kerk en volk is, heb ik er begrip voor. Maar, te midden van uw angstvalligheden is er een beginsel dat we niet kunnen aanmoedigen: een wantrouwen aan de kracht en de bekwaamheid van de Heere om u te bewaren. Geef het vrijmoedig in Zijn handen; verlaat u op de belofte dat 'Hij de voeten Zijner gunstgenoten zal bewaren.' Roep Zijn Naam aan: 'Heere help mij bij mijn standpunt te blijven, te volharden en te verduren tot het einde toe.' 'Ja', zegt Hij, 'Ik zal u ondersteunen met de rechterhand Mijner gerechtigheid.' Geef het in de hand des Heeren; geef uzelf in de eerste plaats over aan Jezus, en de Kerk van God in Jezus' Naam. Want Paulus zegt aangaande de Kerk van Korinthe: 'Eerst gaven zij zichzelf aan den Heere en daarna aan ons.' Als dit zo gedaan is, mijn vrienden, laat de gelovige zich buigen onder de scepter van de Meester, door gedoopt te worden in Zijn Naam; en gehoorzaam alzo het grote bevel. Amen.